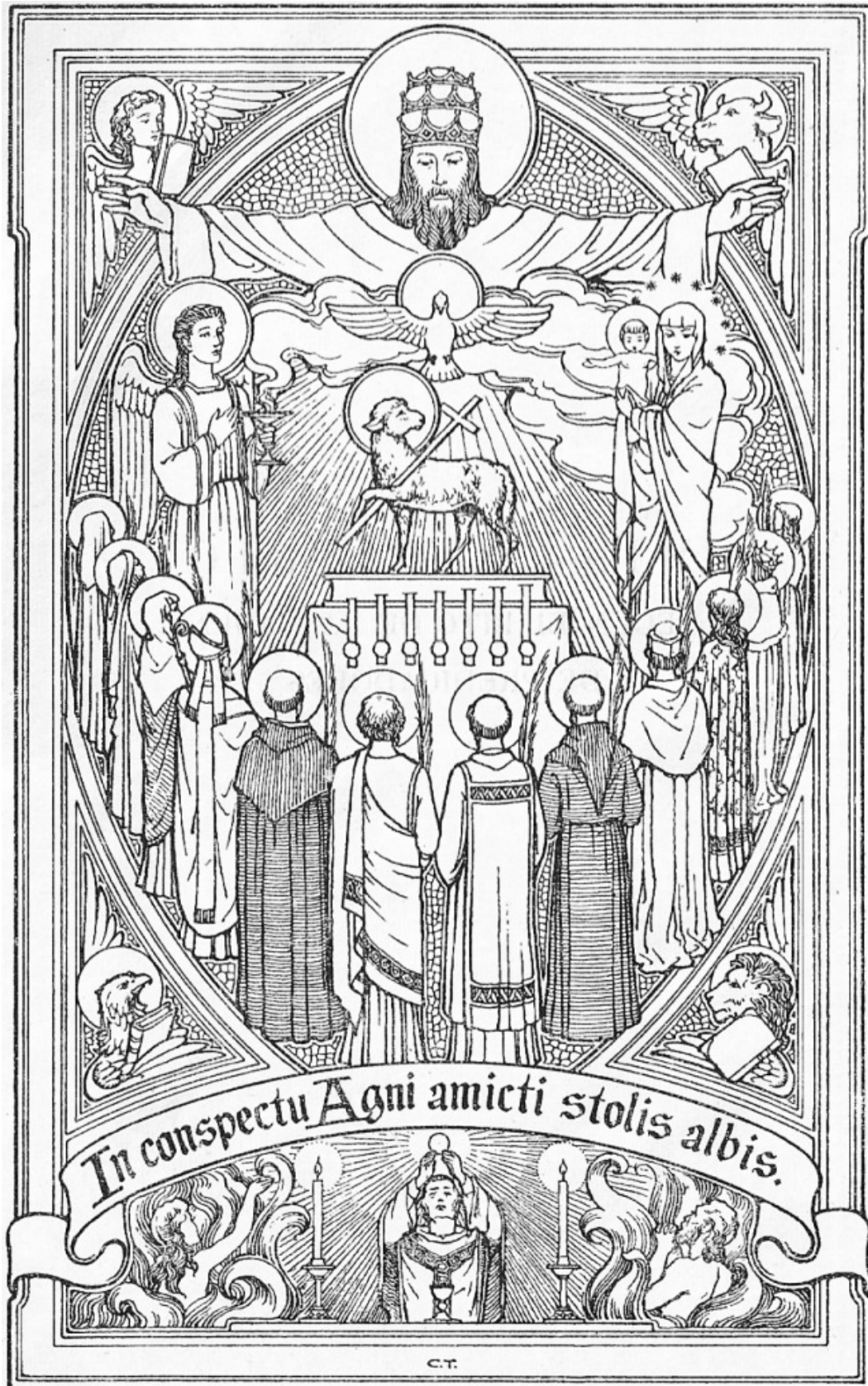

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 3 2013 ÅRG 45

Pris 30:-

Biskopens spalt

En ny ”milstolpe”

för Liberala Katolska Kyrkan i Sverige passerades vid samfundets årsmöte i Mikaelihelgen då dess nya stadgar slutgiltigt antogs. Se särskild artikel på annan plats i tidningen.

Milstolpar är viktiga för den visar på framåtskridande och förnyelse. Jag vill bli lite nostalgisk och påminna om några viktiga sådana för vår kyrka.

- Den första offentliga gudstjänsten firades julnatten 1925 i Stockholm.
 - Fram till 1946 fungerade LKK i de skandinaviska länderna direkt under kyrkans presiderande Biskop. Då blev Skandinavien en egen region med biskop Otto Viking som regionalbiskop.
 - 1967 efterträddes biskop Otto av biskop Sigfrid Fjellander som regionalbiskop för de skandinaviska länderna.
 - 1970 fick LKK i Sverige sin första ägda kyrkobyggnad, S:t Mikael's kyrka på Stora Essingen i Stockholm.
 - Efter att biskop Sigfrid 1974 gått in i ljustet blev Biskop Børge Søgaard regionalbiskop för Skandinavien.
 - Den 1 augusti 1976 hölls den första årskonferensen i ”Samfundet Liberala Katolska Kyrkan i Sverige”. Dess första stadgar antogs
- och därmed hade LKK i Sverige sin lekmanorganisation ”Samfundet Liberala Katolska Kyrkan i Sverige”. Samfundet bildades dels för att vara ett samarbetsorgan för församlingarna med uppgift att bl. a. ordna med gemensamma tryckalster m. m. dels för att vara kyrkans juridiska person.
 - 1978 delades regionen Skandinavien upp i tre stift. Sverige, Finland och Danmark-Norge-Island. Med var sin stiftsbiskop.
 - Den 1 juni 1978 beslutade regeringen att vigsel får förrättas inom Liberala Katolska Kyrkan av sådan präst som erhållit regeringens medgivande. Idag har alla präster inom LKK s. k. juridisk vigselrätt.
 - 1981 var det åter dags för en organisationsförändring då de tre skandinaviska stiftens blev självständiga regioner under var sin regionalbiskop. Sveriges första stiftsbiskop och regionalbiskop var biskop Lennart Söderström som 1995 efterträddes av undertecknad.
 - 1989 utgavs den liturgi som vi använder idag.
 - Under 80-talet deltog LKK som en av många kristna samfund i arbetet med att ta fram den Svenska Psalmboken. 1995 utgavs ett psalmbokstillägg med LKK:s särpsalmer.
 - År 2003 splittrades kyrkan internationellt. Kyrkan i Sverige anslöt sig till den synod som stod för förnyelse genom att tillåta kvinnor att prästvigas och tillåta äktenskap mellan samkönade.
 - 2008 kunde LKK i Sverige glädjas åt att få sin första kvinnliga präst.

Att ha visioner för vårt tjänande i Kristi tjänst är nödvändiga. Det är detsamma som att kunna se vägen framför sig och upptäcka nya milstolpar. Att upptäcka och inspirera för att förverkliga dessa milstolpar är allas vår uppgift.

Och så till sist. Som ni alla vid det här laget vet pågår in insamling till Vårdens Barn.

Ge ditt bidrag i en bössa eller på PlusGiro 90 1950-6 eller Bankgiro 901-9506!

Ingen ensam kan göra något för alla - men alla kan göra något för en.

Pax et Bonum

Sten-Bertil

OFFICIELLT

Vid mässan i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka den 1 september 2013 erhöll Kjell Quarfot konfirmationens sakrament.

Vid mässan i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka den 29 september 2013 erhöll Momoko Sjökvist konfirmationens sakrament.

Samfundsstyrelsen 2013 - 2014

Efter årsmötet den 28 september 2013 konstituerade sig styrelsen enligt följande:

- Ordförande: Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70
- Vice ordf: Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen 11 G, 752 40 Uppsala, 018-55 01 91
- Sekreterare: Ulf G Johansson, Gamla Värmdövägen 2, 10tr, 131 37 Nacka, 070-810 56 69
- Kassör: Gunnar Kylberg, Svedjevägen 5, 167 54 Bromma, 08-25 05 79
- Ledamot: Krister Fast, Filipstadsbacken 60, 723 43 Farsta, 08-724 83 28
- Ledamot: Eva Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70
- Ledamot: Nappe Holmström Björnus, Furustigen 3, 133 34 Saltsjöbaden, 08-717 26 99.
- Suppleant: Marianne Andersson-Söderström, Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping, 011-16 10 81
- Suppleant: Iréne Edén, Välljärmsgatan 52, 724 73 Västerås, 021-30 02 31
- Suppleant: Evert Sundien, Hagagatan 37 1tr, 113 47 Stockholm, 08-33 20 06
- Suppleant: Fernando Nope, Inedalsgatan 5. Lgh 1206, 112 33 Stockholm, 08-653 36 38

In Memoriam

Den 28 juni lämnade Stefan Brauer, präst och suppleant i styrelsen, det jordiska livet för att tjäna vår Herre på ett högre plan. Begravningen ägde rum i Hovs kyrka. Akten förrättades av biskop Sten-Bertil assisterad av prästerna Carina Carlström och Krister Fast.

Stefan tjänade som präst i Lund innan han med hustrun Eva flyttade till Torekov. Stefan var under flera år suppleant i Samfundet LKK:s styrelse.

Stefans hustru Eva berättar:

Stefan fick tipset om LKK av en god vän, när de gick en kurs i "Rafael-healing". Det var nog redan före 1995.

Sedan kom nästa impuls från en katolsk munk i Lund, som höll kurser i Zen-meditation. Stefan var sökare sedan början av 80-talet, hade lämnat svenska kyrkan och dykt djupt i TM och studier av österländsk mystik. På 90-talet ägnade han sig bl.a. mycket åt Reiki-healing. Munken öppnade hans ögon för att det han sökte kunde finnas i den kristna traditionen också, och att det kanske kunde vara en styrka att knyta an till det egna kulturarvet.

Sommaren 1999 läste Stefan en del om LKK, och sökte förgäves kontakt med Olle på Klintadal. Hans första direkta kontakt med kyrkan var att han körde upp till en mäsas i Göteborg i september 1999. Sten-Bertil celebrerade, och jag minns att Stefan när han kom hem berättade om hur oerhört intensivt han upplevde energierna, till skillnad från alla tidigare upplevelser i svenska kyrkan.

Vi började åka till kyrkan i Köpenhamn april - juni 2001. Vi kom till vår första sommarskola i juli 2001, Baunehöj Efterskole. Jag minns fört min egen del en avgörande punkt, då Johannes van Alphen deklarerade att "There is no such thing as sin!" Där var också arrangerat en serie övningar, då vi bl.a. fick känna på att svänga rökelsekar och tända ljus på altaret. När Stefan skulle tända ljusen forsade tårarna - så starkt var det för honom att närma sig altaret. Där blev vi döpta, 9 juli 2001, och Stefan blev också konfirmerad där. (Självt väntade jag med konfirmation till nästa sommarskola, 2002, Töllöse Slot Efterskole.)

Lite mer data:

Redan 19/8 2001 blev Stefan altartjänare, och så följde flera minor orders under 2001/2002.

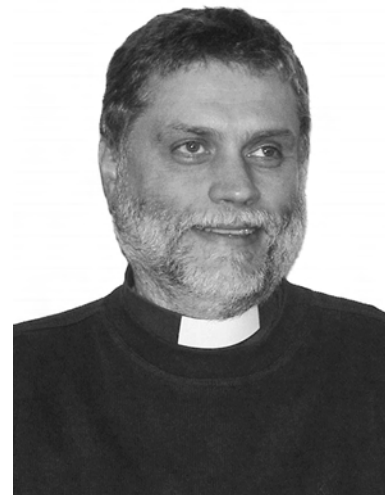
År 2002 åkte vi efter sommarskolan till LKK-kongressen i Holland.

19 juli 2002 vigde Bertil oss Klosterkyrkan i Lund.

5 oktober 2003 blev Stefan subdiakon i Stockholm

30 maj 2004 - diakon i Stockholm

27 maj 2006 - prästvigning i Petersgårdens kyrka i Lund.

Efteråt

Det finns alltid ett efteråt. De händelser som styr våra liv kan vara stora och omvälvande, men de varar inte för evigt. Oavsett om de varit positiva eller negativa, drar de alltid med sig ett efteråt. Det är den tid då effekterna fortfarande sitter i, men omvärlden har gått vidare.

Att omvärlden går vidare kan komma som en chock, när ens eget liv blivit ödelagt. När den man älskade allra mest har dött, man har deformerats av sjukdom eller skada, förlorat något som var viktigt för en (som t.ex. en karriär, en bostad, sitt anseende o.s.v.). Hur kan livet utanför ens egen livssfär rulla på som om ingenting hade hänt? Och - vilket känns ännu mer som ett slag mot en som redan ligger - ens familj, vänner och kollegor utgår från att man själv också skall gå vidare. Nyhetens

"behag" (även om ordet känns malplacerat i det här sammanhanget) är över och därmed tappar omgivningen intresset. Medan man själv sitter kvar, fast i traumats efterdyningar.

Förr i tiden innehöll vår kultur en mycket handfast "krisreaktion" bland familj och vänner som inte längre finns kvar. Någon, i allmänhet en äldre kvinna som t.ex. en faster eller moster, en god vän med egen erfarenhet av livet, lämnade sitt eget hem och kom resande för att ta hand om allt det praktiska runt den drabbade individen eller familjen - och hon stannade länge, ofta flera månader. Läser man gamla biografier, memoarer eller dagböcker, stöter man ständigt på denna reaktion att familj och vänner sluter upp kring den drabbade på betydligt längre sikt än idag. Numera kanske någon i den

närmaste familjen kommer precis efter traumat, men reser igen samma dag eller dagen efter. Oftast kommer ingen alls utan håller istället någon form av kontakt via telefon eller e-post. Till begravningen - om någon sådan skall ske - kan man nog räkna med att de flesta dyker upp, men bara till det efterföljande kaffet är avklarat. Sedan anser alla att den som drabbats av traumat är redo att gå vidare - och är man inte det, skall man söka professionell hjälp av samhället. Hur kommer det sig att vi har förändrat vårt synsätt så radikalt på bara några decennier?

En förklaring kan vara att vi inte längre bor nära varandra, har egna familjer och ett arbete att sköta. Men

Forts. sid 4

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Verksamhetsberättelse för perioden 1 juli 2012 – 30 juni 2013

Styrelsen under verksamhetsåret har bestått av följande ordinarie medlemmar:

Ordförande Sten-Bertil Jakobson, sekreterare Ulf G Johansson, kassör Gunnar Kylberg, vice ordf. Rose Marie Johansson, vice sekr. Krister Fast, ledamot Eva Jakobson och ledamot Nappe Holmström Björnhus.

Suppleanter: Evert Sundien, Irene Edén, Marianne Andersson Söderström och Stefan Brauer.

Rose Marie Johansson har även ansvarat för den ekonomiska förvaltningen av Communio.

Protokollförda sammanträden

Styrelsen har under det gångna verksamhetsåret haft 6 protokollförda sammanträden, inklusive det konstituerande sammanträdet.

Ordinarie årsmöte

Årsmöte hölls den 29:e september 2012 i Liberalkatolska domkyrkan, Flottbrovägen 5, Stora Essingen, Stockholm. Beslut, ekonomisk samt övrig redovisning återfinns i protokoll och övriga handlingar för årsmötet. Särskilt ska noteras årsmötets beslut om stadgeändring.

Liberala Katolska Kyrkans register

I kyrkans centralregister fanns vid verksamhetsårets utgång 594 personer registrerade 408 av dessa är kyrko- eller församlingsmedlemmar och 186 personer har anmält att de anser sig vara betjänade av kyrkan.

Liberala Katolska Kyrkans prästerskap

Vid verksamhetsårets utgång fanns inom samfundet 2 biskopar, 7 präster samt 3 diakoner i aktiv tjänst.

Den 28 juni lämnade Stefan Brauer, präst och suppleant i styrelsen, det jordiska livet för att tjäna vår herre på ett högre plan.

Communio

Samfundets tidning, Communio, har utkommit med fyra nummer.

Maria församling i Västerås och S:t Mikael i Stockholm har prenumererat för sina betalande medlemmar. Communio hade vid verksamhetsårets utgång en upplaga av 225 ex. 8 ex distribueras via e-post till utlandet.

Ekumenisk verksamhet

Söndagen den 25 augusti hölls Sakramental Välsignelseandakt med biskopen Sten-Bertil som officiant vid

Capella Ekumenica. Marianne Andersson-Söderström deltog vid Capellas årsmöte.

Internationellt samarbete

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan i Sverige deltar i det internationella samarbetet inom "The Liberal Catholic Church" och dess "General Episcopal Synod" där Samfundets biskopar är medlemmar. Presiderande biskop i GES är biskop James Zinzow.

Kykobyggnaden

Under verksamhetsåret har infartstensats med parkering för 2 personbilar. Plantering nyanlagts. Allt har bekostats av biskop Evert Sundien.

Sammanfattning

Styrelsen har under det gångna året arbetat med att förverkliga de beslut som fattades vid föregående årsmöte.

Vi ser fram emot att de positiva tendenser som visats sig under året kommer att utvecklas och resultera i en ökad verksamhet i församlingarna och kyrkogrupperna i Kristi tjänst.

Samfundets styrelse

Efteråt

Forts från sid 3

det argumentet håller faktiskt inte streck, för även förr i tiden hade givetvis de tillskyndande hjälparna ett eget liv att leva och reste ofta långt för att komma till undsättning. Har vi blivit mer egoistiska? Vi vill inte gärna tro det utan dövar våra samveten med argument som att vi inte hinner, inte har råd, inte har tid eller att någon annan säkert ställer upp. Problemet är att de inte gör det. Troligen bortåt 99 % av alla som råkar ut för en negativ, livsförändrande upplevelse, lämnas ensam.

Lyckligtvis har vi människor en fantastisk förmåga till återhämtning och vi kan anpassa oss till de mest

omfattande ingrepp i våra liv. Frågan är hur många är som samtidigt blir kvar i själar och hjärtan, och hur väl vi klarar av att leva med besvikelsen att ingen fanns där när man behövde dem som mest?

När en människa är mitt uppe i ett trauma, finns det i regel gott om professionell hjälp att få. Det skrivs också åtskilliga hyllmetrar om krishantering, riktade till såväl privatpersoner som till myndigheter, sjukvård och andra som enligt lag är skyldiga att ingripa. Men var finns hjälpen - och litteraturen om hur man hjälper en människa i det läget - när det akuta skedet är över? Återigen, om man läser biografier, memoarer och dagböcker som publicerats av de människor som upplevt något som för

alltid förändrat deras liv, möter man det lika skriande som förtvivlade behovet av långsiktigt stöd. Men det stödet är mycket bristfälligt hos det allmänna, hos proffsen, och den drabbade måste själv söka upp det. Hos familj och vänner är det i regel näst intill obefintligt. Man tror alltid att "någon annan" skall bära ansvaret för den biten. Och så lämnas den drabbade (och dennes inneboende familj, om sådan finns) av den totala isoleringen.

Hur blir vi bättre på att ta hand om varandra? Och hur uppmanar vi oss själva att våga ta ansvar för varandras mående?

Carina Carlström, präst

Predikan

av dag Kyndel 23 söndagen efter Trefaldighet, den 14 november 1993 i Stockholm

Temat för dagens predikan är ”Ordets omsättning i vardagen”. Det låter mycket högtidligt, men nog också lite tungt och krävande.

Guds Ord ska förverkligas genom oss, genom vårt sätt att vara, tänka och handla – mot oss själva – och mot våra medmänniskor.

Men vad är det Herren vill att vi ska göra? Ja, vi minns kanske hur Paulus i det Första Korintierbrevet talar om Andens olika gåvor som vi alla får del av, fast på olika sätt. Vi tilldelas i livet olika uppgifter, som känns naturliga för oss då de kommer i vår väg – eller vi drivs att söka oss till dessa sysslor genom att lyssna till impulser från vårt innersta, till den inre rösten.

Vi minns också Jesu så ofta återberättade liknelse om pundets förvaltning. Av detta drar vi slutsatsen att den Andens gåva, den begåvning vi fått och det yrke eller den uppgift vi satts till - detta ska vi göra vårt allra bästa med, så gott vi någonsin förmår. Då förverkligas Guds Ord, Hans tanke och vilja i våra liv...

Risken finns att vi gör detta till en tung börda; att vi tror att vi ska vara så duktiga, och göra så mycket! Vi låter lura oss att vi måste bli både bättre och bäst för att ”duga” åt Gud, ja för att vi ska få lov att tillhöra Honom. I vårt prestationsinriktade samhälle är det lätt att få en sådan inställning, och att få den förstärkt. Då är det gott att stanna upp och hämta råd, styrka och kraft ur Johannesevangeliet. Jesus ger oss där en upplysning som – som vanligt när Han har Ordet – återskapar balans och skänker befrielse.

Lärjungarna frågar sin Mästare: ”Vad ska vi göra för att uppfylla Guds verk?”

Jesu omedelbara svar blir: Detta ÄR Guds verk, att ni tror på Honom, som Han har sänt”...

Vilket underbart svar! Här lämnas inte en lista på krävande prestationer, utan en rak uppmaning: tro på mig, så ÄR Guds Ord redan förverkligat, omsatt i vardagen där vi vandrar, genom tron på Kristus medvetna om den heliga elden, gnistan från Gud i vårt eget inre.

Vi liberalkatoliker talar ofta och gärna om detta. Vårt sätt att se på människan medvetandegör ständigt samma tanke: Gud själv bor i oss, Han verkar redan i oss och genom oss.

Det fordras en sak av oss som Ordets görare: att erkänna Gudagnistan i vårt inre, att tro att vi alla verkligen är ett, ett med varandra och ett med Gud. Det är i den stunden tjänandet redan har börjat. Då när vi ett tillstånd, där vi är Ordets görare, inte genom att prestera en gärningarnas katalog, där vi sätter oss själva och vår ”duktighet” i centrum, utan genom att tro på Gud och därmed låta Honom handla genom oss.

I det ögonblick så sker ÄR Guds verk utfört, och fortsätter att utföras. Han står mitt ibland oss och gör genom oss goda och rätta ting! Då blir ingenting längre fel. Vi behöver inte så mycket fundera på detta med krav. Vi öppnar ju dörren för Gud: Herre, bliv i mig, stanna här, gör det Du vill. Mina ögon är Dina ögon, min mun är Din mun, mina händer är Dina händer, mitt hjärta är Ditt hjärta...

Skedde alltid så – och nog kan vi tro att detta var, och är, meningen med människan och hennes liv på jorden – då levde vi redan i en annan värld, Guds värld som Han vill ha den – ”paradiset” kallar vi det ibland.

I vår Mässa, genom vår ljusa och livsbejakande liturgi närmar vi oss en

sådan situation: vi lyfts liksom upp ett stycke närmre den värld av ljus där människan egentligen hör hemma! En dag är vi alla där, så är också vår kyrkas ljusa tro! Då är Guds Ord fullbordat, Hans skapelse återlöst.

Vi deltar helgdag som vardag i detta återställensens arbete. Genom att ställa oss till förfogande, genom att låta Gud stråla fram i vårt inre, förvandlar vi bit för bit världen, höjer Skapelsen närmre Gud. Förenade i och med Kristusanden ”kan vi göra allt”, Vi är i det tillståndet Ordets görare i den djupaste mening man kan lägga in i detta uttryck. Vi återspeglar Guds ljus och Hans vilja är vår. Det Herren vill, sker genom oss, ofta utan att vi ens tänker på det.

Tron på vår egen möjlighet att på detta sätt kunna återspegla Gud, behöver naturligtvis näring. Jag tror att vi alla innerst har en ”vetskap” om att denna totala identifikation och överlåtelse är Guds vilja med oss: vi har en medfödd aning om vårt Gudomliga ursprung och våra Gudomliga möjligheter. Men i den värld vi är satta att verka just nu och i samarbete återspegla något av det Gudomliga ljuset, skymms sikten då och då.

Vi behöver i den situationen åter tänka på orden i Johannesevangeliet, Jesu ord till lärjungarna: ”Detta ÄR Guds verk, att ni tror på Honom, som Han har sänt”...

Ja, hur vi än vänder på denna fras ger orden ett svar: Det är Guds verk som sker, då vi tror på Kristus och tillåter Kristusanden att verka i och genom oss, men det är sannerligen också Guds verk att vi tror, att aningen om Gnistan blir till en levande Eld!

Gud bistår oss och ger oss näring till den tro vi behöver för att våga stå till

Forts. sid 8

Tankar om tiden

En tanke som är svårfattlig är att tiden är en illusion, att tid inte finns, att allt existerar samtidigt. Jag tror det fungerar så att Gud bär i det för all tid levande minnet det som vi kallar ”gången” tid. Och därigenom är det lika pågående för Honom i Hans tankar som det ”var” verklighet för oss människor i våra sinnen för länge sedan. I tanken finns samtidigtheten! Och tillvaron är lika

samtidigt pågående för oss, såsom Hans ”avbilder”. Vi har bara svårt att förstå det.

Om framtiden: Här tror jag Gud vet varje enskild händelse som kan inträffa där människan är inblandad. Men inte ens Han, den allvetande, vet alla detaljer i om det som verkligen kommer. Den allvisheten offrade Han när Han gav oss den fria viljan. Han vet

alla olika vägmöjligheter vi har, men inte vilken väg vi kommer att gå.

Det är en del av människans storhet och kanske ett slags ”experiment” från ovan som avsevärt utökar vårt ansvar. Detta måste vi vara medvetna, mycket medvetna om!

Frihet ger ansvar! ”Veten I icke att I ären Gudar?”

Nya stadgar för Liberala Katolska Kyrkan i Sverige

Efter flera års arbete i Samfundsstyrelsen kunde ett förslag till nya stadgar läggas fram för årsmötet 2012. Förslaget antogs av årsmötet och godkändes en andra gång vid vårt senaste årsmöte den 28 september i år. Regionalbiskop Sten-Bertil godkände slutligen stadgarna genom att underteckna dem i samband med Mikaelidagens mässa följande dag och de har efter detta sänts in till Kammarkollegiet för att registreras.

De gamla stadgarna trädde ikraft den 3 oktober 1999. De antogs för att möjliggöra en registrering av Samfundet Liberala Katolska Kyrkan i Sverige enligt den då nystiftade Lagen om Trossamfund (1998:1593).

De stadgar som antogs 1999 innehöll, i likhet med tidigare stadgar för Samfundet, ganska lite information om Samfundets identitet och syfte fränsett namnet och en hänvisning till den internationella organisationen. I övrigt behandlar stadgarna mestadels formalia rörande organisationen och hur beslut fattas.

I samband med den internationella splittringen av "The Liberal Catholic Church" 2003-04 framkom att det kan vara nyttigt att stärka stadgarna för att tydliggöra LKK's identitet och oberoende men även organisationen och hur de olika organisatoriska delarna hänger ihop.

Under de senaste åren har återkommande förekommit ifrågasättande av Liberala Katolska Kyrkan i Sveriges ställning som en kristen kyrka. Dessa angrepp på kyrkans identitet har kommit från både författare och enskilda företrädare för andra trossamfund. Även om de flesta av dessa angrepp kan avfärdas som grundade i felaktig eller föråldrad information måste vi som företrädare för Liberala Katolska Kyrkan erkänna att vi inte alltid varit tydliga med vår identitet som en kristen och katolsk men samtidigt liberal kyrka. Vikten av tydlighet och ärlighet är synnerligen viktig i det informationssamhälle vi lever i idag, felaktig information, förvrängningar och även lögn biter sig envist fast och mångfaldigas framför allt på internet men även på andra sätt.

Framför allt Klerikala synoden har därför under de senaste åren lagt ner mycket möda på att skapa en gemensam plattform att stå på vad gäller den liberalkatolska identiteten. Detta har gjorts genom öppna samtal i församlingar och på samlingar, genom föredrag och genom ett gediget arbete med uttolkande dokument som berör frågor rörande Liberala Katolska Kyrkans identitet och förhållandet till vissa kontroversiella frågor som till exempel frågan om vigsel av samkönade par.

Med de nya stadgarna får vi ytterligare ett verktyg för att klart peka på vår identitet, en kristen, katolsk och liberal kyrka.

Att tydliggöra medlemmarnas rättigheter och skyldigheter samt vilka regelverk som de aktiva i kyrkan är bundna att följa var också det en ambition när stadgarna reviderades. Därför har styckena om medlemskapet och det kanoniska regelverket utökats och förtydligats. Stadgarna blir således ett samlande dokument som ska kunna användas av alla medlemmar för att få en klar blick över hur kyrkan fungerar och vem som beslutar över vad.

Stadgarna är uppdelade i två delar; dels grundstadgarna som innehåller de viktigaste delarna i stadgarna som rör namn, identitet, medlemskap och organisation, dels tilläggsstadgarna som mer handlar om förvaltning i de olika organisatoriska delarna men naturligtvis mest är ägnade åt Samfundets årsmöte och Samfundsstyrelsen.

Grundstadgarna är tydliga med det internationella samarbete vi i Sverige är en del av och ändamålet med Samfundets verksamhet. Medlemskapet är tydligare definierat liksom kyrkans organisationsstruktur. Grundstadgarna innehåller kärnan i Liberala Katolska Kyrkan i Sveriges verksamhet och behöver två på varandra följande årsmötesbeslut för att kunna ändras.

Tilläggsstadgarna, som är lättare att ändra och bara behöver beslut vid ett årsmöte för ändring, innehåller mer bestämmelser om formalia gällande Samfundets årsmöte och Samfundsstyrelsen samt förvaltningen i de olika organisatoriska delarna.

Nytt är att Kyrkogrupperna kan om de så önskar sortera direkt under Samfundet och Regionalbiskopen och inte behöver vara en del av en församling även om de även i fortsättningen kan vara det. Oavsett vilket äger de rätt att sända egen representant till Samfundets årsmöte. Detta för att öka även kyrkogruppernas inflytande och insyn i Samfundets verksamhet och höja deras status inom Samfundet.

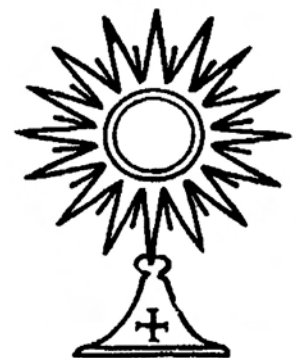
Sist i tilläggsstadgarna kommer en paragraf som direkt behandlar Liberala Katolska Kyrkans identitet och särställning inom den kristna gemenskapen. Det är vår förhoppning att denna ska vara som en port in i en djupare förståelse för Liberala Katolska Kyrkans tro och verksamhet då den både försöker sätta Liberala Katolska Kyrkan i ett historiskt perspektiv och söker ge den kristna kontext inom vilken Liberala Katolska Kyrkans verksamhet måste tolkas.

I de nya normalstadgarna för församling förtydligas att församlingarna är organisatoriska delar av Samfundet och att de använder namnet "Liberala Katolska Kyrkan" enbart med Samfundets tillåtelse. Vidare förtydligas att verksamheten i församlingarna även skall följa Samfundets stadgar samt att församlingarna har vissa skyldigheter i enlighet med Samfundets stadgar.

Samfundets årsmöte har antagit de nya stadgarna med förhoppningen att de ska ge en god grund för att Liberala Katolska Kyrkan i Sverige ska kunna utveckla sin verksamhet. De nya stadgarna kommer inom kort att publiceras på Samfundets hemsida

www.lkk.se.

Red.

En gåva

Stefan dog fredagen den 28 juni, mycket plötsligt i hjärtinfarkt.

Min dotter Susanne och hennes man Anton ändrade omedelbart sina semesterplaner, och de reste ner från Eskilstuna så att de var hos mig redan på fredagkvällen, ett ovärderligt stöd.

På lördag förmiddagen fick jag deltaga på avstånd i requiemmässa, som Evert höll i kapellet i Härjedalen. På kvällen var jag fortfarande upplyft av det, men ändå trött, ledsen och stressad av allt som måste beslutas inför begravningen. Jag valde att gå ut en lång promenad ensam längs leden vid havet, och ömsom grät och ömsom funderade, och lyckades ibland fokusera på allt som fanns att vara tacksam för.

Bland annat funderade jag på musiken till begravningen. Jag skulle ju på måndagen kontakta Linn, som jag tänkte be spela. Jag visste att man kan välja att ha med inspelad musik, men vad? Stefan var synnerligen musikintresserad, och det fanns ett brett spektrum av möjligheter. Jazz kanske? Jaques Laussier? Jan Johansson? The Real Group? Gitarr? Det var ju hans eget instrument! Men vad? Något mer andligt? Pie Jesu ur Faurés Requiem kanske? Eller rent av Beatles? Stefan kunde varenda takt i deras produktion, men jag hade ju ingen aning. Jo, kanske fanns det en sång som hette "Let it be"?

Men nej, men visst, jag vet ju! Långsamma satsen ur Beethovens Pathétique-sonat! Det var Stefans favoritkomposition, alla kategorier. Han blev alltid starkt berörd när han hörde den, tårögd. Vi hörde den sällan, just därför – det var nästan heliga stunder.

Skönt, nu visste jag vad som skulle vara det centrala musikstycket. Och mer behövdes nog inte, annat än psalmer och stilla meditativ musik av något slag. Jag återvände hemåt, styrkt och lättad.

När jag öppnade ytterdörren strömmade musik emot mig – långsamma satsen ur Beethovens Pathétique-sonat!

!?!?...

Varifrån kom musiken?

Det visade sig att den kom från min svärsons dator. Han satt vid köksbordet med den, och när jag frågade svarade

han så här: "Jag fick ett stycke musik i huvudet, och jag kände igen det men kunde inte komma på vad det var. Så jag satte mig vid datorn för att ta reda på det."

.....

Detta var i sig en stor gåva, men det hände ännu mer:

Nästa dag, söndag, deltog jag på avstånd i den requiemmässa för Stefan, som hölls i Stockholm. Och då fick jag en stark impuls att jag skulle gå i kyrkan här. Konstigt, jag brukar inte gå i kyrkan, inte annat än när jag sjunger i kyrkokören. (Min gudstjänst är normalt att gå ut i naturen och fylla mig med den och uttrycka min tacksamhet.) Och nu, efter requiemmässa både på lördagen och söndagen??

Jag letade upp en tidning, och se: "Stilla mässa" i Hovs kyrka kl. 18 på söndagkvällen.

Det förekommer bara sista söndagen i månaden, och visade sig vara helt perfekt. Jag hade redan bestämt att begravningen skulle vara i Hovs kyrka, som var Stefans favoritkyrka i församlingen här. Och meditera skulle jag ju ändå, så varför inte? Ett bra tillfälle också, att kolla att kyrkan verkligen känns "rätt" för begravningen. Susanne och Anton gjorde mig sällskap dit.

Det var Linn som spelade, underbart vackert meditativt på flygeln. Efteråt passade jag på att gå fram till henne och fråga, om hon kunde tänka sig att spela på begravningen. (Jag hade ju ändå tänkt kontakta henne på måndagen.)

Javisst, hon hade träffat Stefan, och kunde till och med tänka sig att om nödvändigt offra någon av sina semesterdagar. Så frågade hon om det var någon särskild musik jag hade tänkt mig. Jag svarade att jag inte hade tänkt riktigt färdigt ännu, men en sak visste jag:

långsamma satsen i Beethovens Pathétique-sonat.

Då stelnade Linn, spärrade upp ögonen, tog ett steg bakåt och utbrast:

"Det...är...inte...sant!"

Så berättade hon att hon samma dag, när hon skulle förbereda sig för kvällsmässan, plötsligt stod med noterna till Pathétique-sonaten i händerna. Konfunderad, för det var

länge sedan den var framme. Skulle hon spela den nu?? Det kunde möjligen passa, men...?

Så kom en tydlig känsla för henne: Hon skulle spela den, men inte nu.

.....

Dessa två upplevelser blev för mig en stor gåva. Varje upplevelse var ju stark i sig, men kunde som enstaka upplevelse möjligen förklaras som ren slump. Men tillsammans, inom mindre än ett dygn, så nära inpå dödsfallet, med samma innehåll – det vackraste Stefan visste?! Här blev för mig ett plus ett väldigt mycket mer än två.

Till bilden hör att Stefan och jag många gånger samtalat om våra föreställningar om döden, och om livets fortsättning efter döden. Tanken finns ju extremt stark och tydlig inom LKK. Vi hade också i våras deltagit i en "tele-course" från IONS i USA, med titeln "Death Makes Life Possible: Mapping Worldviews on the Afterlife", och där funnit överraskande mycket vetenskapligt belägg för tanken. Men ändå, är det bara som vi tror? En illusion som vi skapar för att trösta oss med i detta livet? Har skeptikerna rätt, när de hävdar att livet är definitivt slut när vi dör?

Vi kom överens om att det skulle vara väldigt fint, om den av oss som gick över gränsen först, kunde ge sig till känna, och på något tydligt sätt bekräfta att det är ungefär som vi tror.

Nu valde Stefan (eller möjligen någon annan välvillig andlig kraft) att använda det vackraste han visste för att förmedla sitt budskap. Att det var så är min personliga tolkning, baserad på en stark intuitiv övertygelse. Han tog hjälp av två personer, som inte hade en aning om hans preferenser. Därmed kan det inte avfärdas som mina egna hjärnspöken.

Det finns förstås fler tolkningsmöjligheter, och jag är öppen för dem också. Jag väljer att ändå förhålla mig till det som hände som till en underbar gåva, inte bara till mig utan till oss alla.

Eva Åkesson

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69,
e-post biskop.evert@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars Församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-6562665. e-post: skt.mikael@lkk.se.
Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst:
Kristen Fast, Filipstadsbacken 60, 723
43 Farsta, 08-724 83 28

GÖTEBORG

Kontaktperson: Mikael Hallgren,
Sandbäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.
c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans Kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA-SALA

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst Jonas
Anundi, 08-724 94 11 Pg 442 00 00-4.

SKÅNE

S:t Rafaels Kyrkogrupp.
Se Stockholm

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan
16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70.

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop James A. Zinzow
Hemsida: <http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och
församlingarnas verksamhet kan du få
på Internet: www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer per
år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 100 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:
Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:
Kristen Fast tel 08-724 83 28
Rose-Marie Johansson tel 018-55 01 91
Carina Carlström 0551-22 480

Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.
E-post: communio@lkk.se

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

**Sista manusdag för nr 4-2013 är
den 1 december 2013.**

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....	135 kronor
Psalmbok.....	55 kronor
LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi	
Principförklaring och kort lärosammanfattning.....	20 kronor
99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan	50 kronor
Kristen Gnosis.....	160 kronor

All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO pg 88 82 44-1
portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen
11G, 75240 Uppsala, tel.018-550191

Predikan

Forts från sid 5

förfogande, också mitt i vardagen. Han möter oss om och om igen i ord och levande sakrament, i bönen och i den stilla intuitiva stunden. Kraften ges oss också i det goda umgänget i församlingarna och ute i vardagen med de människor vi håller av, i den sköna konsten, den upplyftande musiken, den goda litteraturen – i de ögonblick då vi ute i naturen förnimmar en glimt av skapelsens skönhet och fullhet och anar den store arkitekten bakom allt detta.

Här hämtar vi kraft till att våga tro på alltings inneboende Gudomlighet och på vår egen enkla men också sanna och stora möjlighet att närma oss Gud!

Vi "fylls av det eviga ljusets renhet, och blir till en klar återspeglning av Guds godhet". Så blir vi Hans enkla tjänare. Genom Kristus, vår Herre!

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften 100:- på postgiro 88 82 44-1.

Läsare bosatta utanför Sverige kan endast erhålla Communio via e-post - gratis.
Pren. på communio@lkk.se

För medlemmar i nedanstående församlingar ingår Communio i medlemsavgiften:
S:Mikael's församling Maria församling i Västerås